

oj. Numele derivat nu va avea mai mult de 3 sau 2 silabe. (Sânt și excepții : Berivoj). Pe urmă radicalul la care se adaugă sufixul *-oje* trebuie să fie o prescurtare a vreunui nume slav. Să examinăm acum lista de nume în *-oiu* din capul articolului ! *Băloiu, Stănoiu, Vlădoiu, Drăgciu, Rădoiu* au radicale slave : Bal-, Stan-, Vlad-, Drag-, Baḑ-. Dar *Crețoiu* nu e cumva Crețu + oiū și *Dimoiu* nu e Di-ma + oiū ? În Banat acestea ar avea forme *Creșon, Dimoi*.

Despre vitalitatea acestui sufix în Banat și Hunedoara ne putem încredința răsfoind listele de porecle în *-oi, -oai* publicate de ex., din Lugoj, în „Șezătoarea“ XII, p. 135, din Hunedoara, de d-l I. Popovici (op. cit. pp. 32—49).

Remarcăm că d-l Pascu (în Sufixele românești) explică cu totul altfel numele de familie derivate cu sufixul *-oiu (-oi)*. Pe de o parte le pune în categoria augmentativelor (op. cit., p. 115), de ex. *Gogonoiu* < gogón (umflătură) sau *Căcăoi* (Popovici, op. cit. p. 35) < Căcău, când aceste nume derivă din porecle și n'au caracter augmentativ : *Gogonoiu* = din familia lui Gogonea, *Căcăoi* = din familia lui Căcău (poreclă în aceeași regiune, v. Popovici, op. cit. p. 35) ; pe de altă parte le crede adjective întrebuințate ca nume (op. cit. p. 118), de ex. : *Budzătoi* < buzat, pe când știm că acest patronimic derivă firește din porecla Budzatu și nu e o variantă a adjectivului buzat + oi.

Pentru etimologia sufixului *-oiu (oi)* v. S. Pușcariu, *Locul limbii române între limbile romanice*, Discurs de recepție, p. 43. G. Giuglea în DR., II, p. 389, G. Pascu, *Sufixele românești*, p. 120.

E. PETROVICI.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Istu ir.

Pronumele istro-român *istū*, sing. m., *ista*, sing. fem., *isti*, pl. m., *iste*, pl. f., îl găsim numai precedat de un pronume demonstrativ, de ex. : *țela-istū, țesta-istū, ță-ista*, etc. Aceste forme corespund pronumelor de următoarea de *-si* :

același, acestași, etc., lui „tot acela, tot acesta“, sau „chiar acela“ etc.

Începând cu Maiorescu (v. Maiorescu, *Itinerar în Istria și Vocabular istriano-român*, p. 84), care îl scria *aistu*, despărțind greșit pe *țestaistu* ca fiind *țest aistu*, (v. Pușcariu, *Studii istroromâne*, II, p. 164), pentru ca să samene cu pronumele dr. *aista*, s'a crezut că *istu* ar fi latinescul *iste*, dr. *aista* (v. Byhan, *Istrorumänisches Glossar* (Jahresbericht, VI), p. 184; Popovici, *Dialectele române din Istria*, I, p. 72; Pușcariu, *Studii istroromâne*, II, p. 163—164).

Adevărata explicație a lui *istu* a dat-o Miklosich în *Rumunische Untersuchungen. I., Istro- und Macedo-rumunische Sprachdenkmähler*, p. 32. *Istu* derivă dela sl. *istü*, 'verus, idem, ille' (bulg. s.-cr., slov. *isti*). Formele *țela-istu*, *țesta-istu* sânt decalcuri după formele serbo-croate: *taj isti* 'idem', *ta ista* 'eadem', *to isto* 'idem', *onaj isti*, etc., *oraj isti*, etc. (v. *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika* al Academiei din Zagreb, articolul *isti* 'verus, idem, ipse').

D-l prof. Pușcaru îmi atrage atenția în ultimul moment că *ist* se găsește și singur, fără a fi precedat de pronume demonstrativ, într'un text publicat de d-l prof. L. Morariu în „Făt-Frumos“, anul III, No. 1, p. 19. Fraza e următoarea: „Vezi, ista-i te om!“ . D-l L. Morariu o traduce la p. 20 în felul ce urmează: „Vezi, aista-i omul tău!“ . Cum știm că acest *ista* este *isti* s.-cr., l-am traduce mai degrabă cu „chiar acesta“, ceea ce se și potrivește în text.

E de remarcat că, întrebuintat singur, pronumele *ist* îl ia, întocmai ca și celelalte pronume românești, pe acel -a ce-l găsim la finea lui *acesta*, *acela*, *aceasta* etc., prin urmare *ista*. (Cel puțin așa îl întâlnim singura dată când este nominalizat).

E. PETROVICI.

Nume proprii de bărbați articulate.

Aceste nume mi-au fost comunicate din comuna Selişte (jud. Turda).

În Selişte, ca pretutindenii în satele românești, nu-